

’Αβ’Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ’ ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 881, Ρόγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 30 Ἐξωτερικοῦ ἔτησία φρ. 10 ἑξάμην. » 20 ἑξάμην. » 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 54 Ἐξωτερικοῦ φρ. 18 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	---	---

Ἡ Α. Α. Ὑψηλότης

ὁ ἀποθανὼν Διάδοχος

ΓΙΟΥΣΟΥΦ ΙΖΕΔΔΙΝ ΕΦΕΝΤΗΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΣΠΕΥΣΑΣ ΚΑΤΑΒΗΘΙ

Ὁ Λουκᾶς διηγείται εἰς τὴν αὐρίον ἀναγινωσκομένην περικοπὴν πῶς ὁ Ἰησοῦς συνήνητησε καὶ ἐγνώρισε τὸν Ζακχαῖον.

Ὁ Ζακχαῖος, ἀρχιτελώνης τὸ ἐπάγγελμα, διέμενεν εἰς τὴν Ἱεριχώ, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπεσκέφθη κατὰ τὴν περιοδείαν τοῦ ὁ Χριστός. Ἀκούων δὲ πολλὰ περὶ τοῦ Διδασκάλου καὶ τῶν θαυμάτων του, ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ αὐτόν. Κατὰ τὴν εἰσοδὸν λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ὁ Ζακχαῖος, μὴ δυνάμενος ἐκ τοῦ πλήθους τοῦ συναχθέντος νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν, μικρὸς, ἄλλως τε, ὢν κατὰ τὸ ἀνάστημα, ἐσκέφθη νὰ ἀναρριχηθῆ ἐπὶ μιᾶς συκομορέας. Κάτωθεν δὲ ταύτης ὁ Χριστὸς διελθὼν καὶ πρὸς τὸν Ζακχαῖον προσδύψας, τῷ λέγει:

— Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι, διότι σήμερον θὰ μένω εἰς τὸν οἶκόν σου.

Ἡ ἀφελὴς αὕτη διήγησις μὴ νομίσωμεν, ὅτι εἶναι ἄμοιρος καὶ μεγάλης σημασίας. Ὁ Χριστὸς, καλῶν τὸν Ζακχαῖον διὰ τῆς χαρακτηριστικῆς ταύτης προτροπῆς:

— Σπεύσας κατάβηθι, δὲν πρέπει νὰ νομίσωμεν, ὅτι μᾶς δίδει ἐν ὄρατον καὶ κατάλληλον διδάγμα; Δὲν πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν, ὅτι μᾶς λέγει:

— Ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ λατρεία, ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἐπιδοκιμασία δὲν πρέπει νὰ ἐκδηλώνται μόνον διὰ λόγων καὶ ἐπευφημιῶν, ἢ πίστις δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἐξωτερικεῖται μὲ προσευχὰς καὶ μὲ τύπους μόνον, παρὰ ταῦτα, ἴν' ἀποδειχθῆ, ὅτι ἡ πίστις καὶ ἡ λατρεία εἶναι γνησία καὶ ἐνεργός, πρέπει νὰ συνοδεύεται δι' ἔργων; Καὶ οὐ λοιπὸν, Ζακχαῖε, σπεύδων νὰ ἴδῃς τὸν Διδάσκαλον, ἀναρριχώμενος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἐπευφημιῶν καὶ ἀνευφημιῶν, καταδαπανᾶς μόνον λόγους. Λοιπὸν, «σπεύσας κατάβηθι», ἵνα ἀρχίσῃ καὶ παρὰ σοῦ ἢ τῶν ἔργων προσφορά.

Ὁ Ζακχαῖος ἐδικαίωσε τὸν Χριστόν, ἐφάνη ὑπέρτερος ἑαυτοῦ, ὡς ἀναφέρει ἡ αὕτη περικοπή, διὰ ἐλεημοσυνῶν καὶ προσφορῶν.

Ὁ Ζακχαῖος λοιπὸν ἔστω καὶ ἡμῶν τὸ παράδειγμα. Ἄν οἱ λόγοι εἶναι καλοὶ, τὰ ἀγαθὰ ἔργα εἶναι τῶν λόγων ἀξιαγαστότερα.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Μικρὰ ἀδιαθεσία, ἀλλὰ μᾶλλον κάποιος δικαιολογημένος πόθος ἀναπαύσεως, μ' ἔσπευσε νὰ οἰκονομήσω μίαν ἡμέραν. Τὴν ἀπόφασιν τὴν εἶχον λάβει ἀπὸ τὴν προηγουμένην καὶ, ἐπειδὴ εἶχον μερικὰ βιβλία νὰ διαβάσω, ἐσκέφθην νὰ χρησιμοποιοῦμαι τὴν ἡμέραν μου εἰς ἀνάγνωσίν των.

Τὴν ἐπαύριον, πολὺ πρωτὶ ἀκόμη, ἔσπευσε νὰ κάθισμά μου παρὰ τὸ παράθυρον, διὰ νὰ βλέπω καλλίτερα, ἔβαλα ἓνα ξύλο περισσότερον εἰς τὴν θερμάστραν καὶ ἤνοιξα τὸ πρῶτον βιβλίον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς κάτωθι ἐπερνοῦσαν ὁ πρωϊνὸς ἐφημεριδοπώλης τὸν ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὴν ὄξειαν φωνὴν του, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπανελάμβανε:

— «Πρόεδρος», «Νεολόγος», «Ἀπ' Ὅλα», «Χιλάλ», «Ὁσμάνισερ Λόυδ», «Ζαμανάκ»...

Καὶ εἰς καθὲς τίτλον ἐφημεριδος ἔδιδεν ἓνα ἰδιόζοντα τόνον φωνῆς ἰδιαιτέρον, διαλαλῶν, ὁ πρωϊνὸς αὐτὸς ἀγγελιαφόρος, τὸ ἐμπόρευμά του.

Ἐμενεν ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὴν γωνίαν μου, ἐξακολουθῶν νὰ φωνάζῃ, ἐπειτα ἀπεμακρύνθη πρὸς τὸν κατήφορον τοῦ δρόμου, ἀπεμακρύνθη δὲ μαζὶ μὲ αὐτόν καὶ ἡ φωνὴ του:

— «Νεολόγος», «Πρόεδρος», «Ἀπ' Ὅλα», «Χιλάλ».

Δὲν εἶχον σβεσθῆ εἰς τὰς ἡχοὺς τοῦ δρόμου αἱ τελευταῖαι ἀναπάσεις τῆς φωνῆς του, ὅτε εἰς ἄλλος διαλαλητῆς ἐπλησίασε: δὲν ἐπῶλει αὐτὸς πλέον πνευματικὴν πανδαισίαν ἢ κρεῖττο οὗτος εἰς κατὰ θετικώτερον καὶ θερμώτερον. Καί, ὡσπὴν νὰ ἐγνώριζε τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἐμπορευμάτος του, ἐφώνησε μὲ τόνον βαθυφώνου καὶ μεγαλοπρεπῶς:

— Σαλέπι ζεστοῦ... Σαλέπι. Ἐγκατέστησεν εἰς τὴν γωνίαν μου τὰ διπλὰ δοχεῖά του, τὰ ὅποια ἀπέτελλον τὴν ὅλην συσκευὴν τοῦ καταστήματός του, μὲ τὰ φλυτζάνια, τὰ πιάτα, τὰ κουταλάκια του καὶ ἐπανελάμβανε πρὸς τοὺς πρωϊνοὺς διαβάτας, οἱ ὅποιοι, κρημαμένοι καὶ ριγηλοὶ, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ σπιτία διὰ τὰς ἐργασίας των:

— Σαλέπι ζεστό, ζεστό σαλέπι.

Παρὰ τὸν σαλεπιτζῆ ὁ γαλατιᾶς, οὐχὶ μόνος πλέον αὐτός, ἀλλὰ μὲ κάποιον ζῶν ὡς σύντροφον, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Καλὸ γάλα, καλὸ γάλα. Ἡ ἔξελξις φωνῆς του, ἡ ὁποία ἐπανελάμβανε ἐπιμόνως τὸ διαλάλημα τοῦ λευκοῦ αὐτοῦ ποτοῦ, εἶχεν ὡς ὑπόκρουσιν τὴν ἀνάγκουσιν τῶν τενεκέδων, οἱ ὅποιοι, κατὰ τὸ ἡμῖς κρημαίνοντες, ἐξορηγήθησαν ἐπὶ τῆς ράχης τοῦ ζῶου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν φορτωμένοι.

Ὅλη ἡ γειτονιά μου μὲ ἀνυπομονησίαν ἐπερίμενε τοὺς γαλατάδας αὐτούς, διότι εἰς τὴν φωνὴν των ἀμέσως παράθυρα ἐκτυποῦσαν, πόρτες ἤνοιγοντο καὶ μερικὰ κοκκινομάγουλα δευτικὰ κατέβαινον διὰ τὰ ψωνίσουν.

Καὶ ὁ γαλατιᾶς, εὐτυχῆς διότι ἐπῶλει τὸ ἐμπόρευμά του καὶ διότι τὸ ἐπῶλει εἰς τὴν ἡμέραν χαρωπὰς φυσιογνωμίας, ἐπανελάμβανε μὲ πειθὸς ζωηρὰν φωνήν:

— Γάλα καλὸ, καλὸ γάλα.

Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι ἡ φωνητικὴ παράλασις ἐταλείωσεν. Ἴσως μάλιστα δὲν ἤρχισεν ἀκόμη.

Τὸ γάλα καὶ τὸ σαλέπι δὲν πίνονται μόνον: ἓνα κολουρι, κάποιον σιμίτι ἢ ἓνα γιεβρέκι ἀποτελεῖ τὸ καλλίτερον, τὸ νοστιμώτερον βούτημα δι' αὐτό. Ὡ! τὸ ξεύρουν καλὰ οἱ πλανώδιοι πωληταὶ τῶν φούρνων καὶ τὴν ὄραν αὐτὴν τοῦ πρωϊνοῦ προγεύματος, ὀλίγον μετὰ τὸν γαλακτοπώλην, ἐμφανίζονται εἰς τοὺς δρόμους, διαλαλοῦντες τὸ ἐμπόρευμά των, τὸ ὁποῖον εἶναι ἠπλωμένον ἐπάνω εἰς πελωρίους στερογγυλοὺς ταβλάδες.

— Σιμίτια σουσαμῆνια, γιεβρέκια ζεστά, κολουρία μὲ τὸ βούτυρον...

Καὶ ἡ τελευταία συλλαβὴ παρατείνεται, οὐρεται μὲ μεγαλοπρεπείαν καὶ φθάνει ὡς ἡγῶ εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς γειτονίας μου. Ὡ! εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν πόσα δὲν ἀπαντοῦν μικρὰ στόματα! Πόσα κοιμισμένα δὲν ἀναπηδοῦν ὄρεξις!

— Μητέρα, ὁ σιμιτῆς.

— Μπαμπάκα, δὸς μου μιὰ εἰκοσάρα. Καὶ ὁ σιμιτῆς, ὡσπὴν νὰ γνωρίξῃ τὸ τί γίνεται ὀπίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, βραδύνει τὸ βῆμά του καὶ ἐπανελαμβάνει:

— Καλὰ σιμίτια, μὲ τὸ σουσάμι γιεβρέκια, κολουρία μὲ τὸ βούτυρον...

Μετὰ τὸν σιμιτῆν ἐπιμαρτεῖ κάποια ἀνάπαυλα τῶν πλανωδίων πωλητῶν. Εἶναι πλέον ὀδὸν πρωϊνή, ὅλα τὰ καταστήματα τῆς γειτονίας μου πρέπει νὰ ἀνοίξουν. Ὁ γωνιαῖος μαριφατουρατζῆς, δύο μπακάληδες, ὁ κρησπώλης, ὁ ἀχτάρης, ὁ κουρεὺς.

Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὰ παιδιὰ των, μὲ τὰ τοῦρνια των, ἀρχίζουν ν' ἀναιβάζουν τὰ κρηπῆκια τῶν καταστημάτων των. Ἐπακολουθεῖ τότε μία ἄλλου εἴδους συναυλία, σιδηρὰ πλέον αὕτη καὶ θορυβώδης, ἡ ὁποία ἐξοικονίζει τὴν δροσίν, τὴν ζωὴν, τὴν κινήσιν.

Καὶ ἡ συναυλία αὕτη διαρκεῖ ἐπ' ἀρμετόν.

— Τρίγκ, τράγκ, τρουουούγκ!

Φρονεῖτε ὅμως, ὅτι ἡ συναυλία τελειώνει; Ἄν τελειῶνῃ ἡ σιδηρὰ συναυλία τῶν κρηπῆκιων, δὲν τελειῶνῃ ὅμως ἡ συναυλία τῶν πωλητῶν. Νέοι τώρα ἐμφανίζονται εἰς τὴν σπηλὴν τοῦ δρόμου. Ἴδου ὁ κρησπώλης, ὁ ζαχαβατοῆς, ὁ σουσιτῆς, ὁ ἀγυουλᾶς, ὁ πλανώδιος ὑφασματοπώλης. Καὶ ἀκούετε τότε ἀναμῖξ εἰς ὅλους τοὺς τόνους τῆς διαπασῶν ποικιλώτατα πράγματα νὰ διαφημίζονται μὲ τὸν μᾶλλον περίεργον τρόπον.

— Κρέας καλὸ, κρησπῆκι παχὺ, ἀκούεται μία φωνὴ καὶ σχεδὸν εὐθὺς μία ἄλλη:

— Λάχανα, σπανάκι, κρημυδάκια, καρτότα, πατάτες...

καὶ ἐν ταύτῳ:

— Πανιὰ ἀμερικάνικα, καλοὺς χασίδες... Τοῦ λοποῦ ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χωρίξῃ τις τὰς φωνὰς αὐταὶ ἐξακολουθοῦν νὰ κυριαρχοῦν εἰς τὸν δρόμον, ποικίλλουσαι, χαρακτηριστικαί, ἰδιόρρητοι.

Μεταξὺ αὐτῶν δὲν λείπουν καὶ αἱ γυναικεῖαι φωναὶ τῶν γυφτισσῶν, ποῦ μὲ τὴν ὑγρὰν, τὴν ὑπόρρινον φωνὴν των, πότε διαλαλοῦν:

— Φλαμμουρι μυρωδάτα, πότε φωνάζουν:

— Μοῖρες καλές, μοῖρες, ἢ πότε διαφημίζου τὴν βιομηχανίαν των:

— Μύλους καλοὺς, μασιῆς καὶ μαγκάλιασα!

Δὲν εἶχα ἄλλοτε παρακολουθῆσαι αὐτὴν τὴν συναυλίαν τῶν φωνῶν, δὲν ἐφανταζόμην μάλιστα, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι τόσο ποικίλη καὶ ἐνδιαφέρουσα, χωρὶς νὰ εἶναι καὶ συναυλία Σαϊρήνων τῆς ἀρχαιότητος. Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπέσει ἡ ἀλληλουχία αὐτῶν τῶν φωνῶν καὶ τῶν κρότων μὲ ἔφερον, ὡς μαγικὴ ἄλυσις, μέχρι τοῦ ρυθμικοῦ κρότου τῆς βαρείας ρόβδου τοῦ νυκτοφύλακος, τὴν ὁποίαν ἐκτύπα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς γωνίας μου. Παράξενον! Εἶχε πλέον νυκτώσει!

Εἶχε νυκτώσει, χωρὶς νὰ εἴμπορεσα νὰ διαβάσω οὔτε μίαν σελίδα ἀπὸ τὰ βιβλία, ποῦ ἔσπευσε κοντὰ μου, πρῶτα πολὺ ἀνιαρὸν δι' ἐμέ. Εἶχε νυκτώσει, χωρὶς νὰ κάμω ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ γράψω τὴν διπλὴν αὐτὴν στήλην, πρῶτα διὰ οἷς ἀνιαρῶτερον.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Είς τινα ευρωπαϊκήν κόμην, κατοικουμένην κυρίως από αγρότας και καλλιεργητάς άμπελων, είχαν τοποθετήσει εις τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον μίαν δεσποινίδα, ἣ ὁποία δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ εὕρῃ κάποιαν διδασκαλικήν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐπεδίωκεν.

Ἡ δεσποινὶς ὠνομάζετο Ζερμαίν, ἦτο δὲ ὄντως πολὺ τακτικὴ εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς, ἀλλωστε, καθήκοντά.

Ἡ δεσποινὶς Ζερμαίν ὅμως εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην κομόπολιν εἶχε καὶ κάποιον ἐπιστόδιον. Ἄς τὴν ἀφήσωμεν νὰ μᾶς τὸ διηγηθῆ ἴδιον τῆς.

Εἰς τὴν κομόπολιν, τοῦ εὐρισκόμην, φαντάζεσθε, δὲν εἶχα πολλὴν ἐργασίαν. Οἱ κάτοικοί τῆς ἦσαν ὅλοι αγρόται, οἱ ὁποῖοι πολὺ ὀλίγας σχέσεις εἶχαν μὲ τὰ γράμματα. Τὰ μόνα «πνευματικὰ» πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εὕρισκοντο ἐκεῖ, ἦσαν ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου, ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε κάθε Κυριακὴν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν ἓνα ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν δι' ἄξιομολόγους καὶ ἱερεῖς, καὶ ὡς μόνα γράμματα τὰς ἐγκυκλίους τοῦ ἐπισκόπου, οἱ ὁποῖοι τὸν καθωδήγουν διὰ τὰς διαφόρους ὑποθέσεις τῆς δικαιοδοσίας του.

Τὸ ἔτερον πνευματικὸν πρόσωπον ἦτο ὁ «κύριος καθηγητὴς», εἰς κύριος σαράντα ἐτῶν, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν κομόπολιν ἐκείνην εἶχε μίαν μικρὰν ἐκταλιν καὶ ἔτρεφε μερικὰ ζῶα. Ὁ «κύριος καθηγητὴς» δὲν ἐλάμβανε κανέν ἱερὸν περιοδικόν, οὔτε εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν ἐπίσκοπον. Εἶχεν ἀλληλογραφίαν τακτικώτατα μὲ τὴν πρωτεύουσαν, ἀλλ' ἐκείνη, τοῦ τοῦ ἐγραφεν, ἦτο μίαν πολὺ αἰσθητικὴν γυναῖκα, τὸ κατελάμβανε δὲ ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρά τῆς ὠνομάζετο δὲ — αὐτὰ τὸ ἐνόησα ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις ἐκείνου — Δευκὴ.

Τακτικώτατα, δις τῆς ἐβδομάδος, Τρίτην καὶ Σάββατον, θὰ ἔφερον ὁ ταχυδρομικὸς σάκιος τῆς κομοπόλεως καὶ ἀπὸ ἓνα γράμμα, γραμμένον μὲ τὸν ἴδιον γυναικεῖον χαρακτῆρα, τὸ ὁποῖον ἐπεγράφετο :

«Πρὸς τὸν ἐλλόγιμον κύριον Ἰάκωβον, Καθηγητὴν κτλ. (ἴδιαις χερσί).»

Μᾶς εἶχε γίνει τόσον πλεον γνωστὸς ὁ χαρακτῆρ ἐκεῖνος, ὅστε, εὐθὺς ὡς τὸν ἐβλέπαμεν, δὲν ἐκρατούμεθα νὰ μὴ εἰπώμεν :

— Τὸ γράμμα τοῦ κυρίου καθηγητοῦ.

Ἀλλὰ τὰ γράμματα ἐκείνα ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐχρόνιζον μέσα εἰς τὸ στυράκι μας, διότι ὁ κύριος καθηγητὴς, δύο λεπτά μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ ταχυδρομικοῦ σάκιου, παρουσιάζετο πρὸ τῆς θυρίδος μου καὶ μὲ μειδίαμα στερεότυπον εἰς τὰ χεῖρά μου ἐν ἠρώτα :

— Δεσποινίς, μήπως ἔχω κανένα γράμμα ;

Ἦτο ἡ καθιερωμένη φράσις του, ἀλλὰ τὸ μειδίαμά του μοῦ ἔλεγε :

— Τὸ γράμμα, τοῦ πρὸ ὀλίγου ἦλθεν ἀπὸ τὸ ἀγαπητό μου πρόσωπον...

Ἐγὼ, ἐννοεῖται, ἔσπευδα νὰ τοῦ δώσω τὸ γράμμα ἐκεῖνο, ὁ δὲ καθηγητὴς τὸ ἔπαιρνε, τὸ ἔβαζε εἰς τὴν τσέπη του καὶ ἔφευγε βιαστικά, διὰ νὰ τὸ διαβάσῃ μόνος εἰς τὴν ἐκταλιν του, καθὼς διαβάζονται εἰς ὅλα τὰ ἐρωτικά γράμματα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ τάξις ἦτο ἀμειψία. Ὁ κύριος καθηγητὴς δὲν ἤρχετο μόνον Τρίτην καὶ Σάββατον, διὰ νὰ πάρῃ τὰ γράμματά του τὴν ἐπαύριον ἐκάστης παραλαβῆς θὰ ἤρχετο πάλιν πρῶτ' εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ θὰ ἄφινε τὴν ἀπάντησιν.

Πολλάκις ἦσαν ὀγκώδη τὰ γράμματα τοῦ κυρίου καθηγητοῦ. Εἶχε, φαίνεται, πάρα πολλὰ νὰ γράψῃ πρὸς τὴν δεσποινίδα Δευκὴν, ἀλλὰ πάντοτε, ὅσα δὴποτε πολλὰ καὶ ἂν εἶχε νὰ γράψῃ, πρόφθανε νὰ φέρῃ ἐγκαίρως τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ τάξις αὐτὴ ἐτήρησεν ἀρκετοὺς μῆνας. Ἐβλεπα δὲ εἰς τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ καθηγητοῦ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἐκ τῆς προόδου τοῦ ἐρωτός του ἐκείνου.

Μετὰ τινος μῆνας ἡ τάξις ἐκ μέρους ἐκείνης ἐχαλαρώθη αὐτὸ κατέστησε σκυθρωπὸν τὸν καθηγητὴν. Τέλος μίαν πρωτὴν τὸν βλέπω νὰ σπεύδῃ καὶ νὰ ρίπτῃ ἓνα ὀγκώδη φάκελλον εἰς τὸ

ταχυδρομεῖον. Ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρά του ἀντελήφθη, ὅτι ὁ καθηγητὴς ὅταν τὸ ἔγραφεν ἦτο ὠργισμένος.

Δὲν παρήλθον ὅμως πολλὰ λεπτά ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ ἔρριψε τὸ γράμμα ἐκεῖνο καὶ ὁ κύριος καθηγητὴς ἐπιστρέφει. Ἐρχεται κατ' εὐθείαν πρὸς ἐμέ.

— Δεσποινίς, μοῦ λέγει, ἔχω μίαν ἰδιαιτέραν χάριν νὰ σοῦ ζητήσω.

— Εὐχαρίστως, ἂν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ...

— Ἦθελα νὰ σοῦ παρακαλέσω...

— Τί, κύριε ;

— Ἄν εἶναι δυνατόν, τὸ γράμμα τοῦ ἔρριψα πρὸ ὀλίγου ἐδῶ, τὸ γνωρίζετε, διὰ τὴν δεσποινίδα Δευκὴν... νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψατε...

— Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν, κύριε ; Ὑπάρχει κανεὶς σοβαρὸς λόγος ;

— Μάλιστα, δεσποινίς, θὰ τὸν ἀντελήφθητε εἰσθε γυναῖκα, καὶ ἡ αἰσθηματικότης σας θὰ τὰ ἐνόησεν ὅλα. Ἀγαπῶ μίαν κόρην, τὴν ἀγαπῶ ὑπερβολικά, καὶ ὅμως ἔγραψα πρὸς αὐτὴν μίαν παράφορον ἐπιστολήν ὅταν τὴν ἔγραφεν ἡμῖν ὠργισμένος. Φαντασθῆτε λοιπὸν νὰ τὴν λάβῃ... Εἶμαι χαμένος. Δεσποινίς, ἐπιστρέψατέ μου τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ, μάλιστα τὸ καλῶς, σῶξτε δύο ὑπάρξεις.

Τὸν παρετήρουν εἰς τὸ πρόσωπον. Εἶδον, οὐκ ἔπαυσα, ὅτι εἶχεν δακρύσει. Δὲν ἐκρατήθη ἔκφυκα, ἐπῆρα τὸ γράμμα του καὶ τοῦ τὸ ἐπέστρεψα.

Ἐκεῖνος ἐξήστραψεν ἀπὸ χαρᾶν, ἐπῆρα τὸ γράμμα, μὲ νῆχαρίστησε καὶ ἀνεχώρησε.

Μετὰ τινος ἡμέρας ἔμαθον, ὅτι εἶχε φύγει ὀριστικῶς ὁ κύριος καθηγητὴς ἀπὸ τὴν κομόπολιν μας.

— Κατόπιν τί νὰ ἀπέγινεν ; ἠρώτησε κάποιος περιέργως τὴν δεσποινίδα Ζερμαίν.

— Μετὰ τινος μῆνας λαμβάνω εἰς τὴν διεύθυνσίν μου ἓνα φάκελλον ἦτο τὸ ἀγγελτήριο ἐπὶ τῶν γάμων τοῦ κυρίου καθηγητοῦ καὶ μὲ τὸ ἴδιον ταχυδρομεῖον ἓνα κυτίον τὸ κυτίον περιεῖχε μίαν ὄραϊαν τούρταν, ἣ ὁποία ἔφερε μὲ μουφέτα γραμμένην τὴν φράσιν : «τὴν εὐτυχίαν μου τὴν ὄψιλω εἰς σοῦ». Ὁ καθηγητὴς κατῴρθωσε νὰ νυμφεθῆ τὴν κόρην τοῦ ἠγάπα, χάρις εἰς τὸ γράμμα... τοῦ δὲν ἔστειλα.

(Μετὰφρασις)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Ἄστρον ἄγνόν
τῶν οὐρανῶν
καὶ τῆς Δημιουργίας,
φῶς τῆς αὐγῆς,
μετὰ στοργῆς
ὁ ἀναπολῶ βαθείας.

Πᾶν ὑψηλόν
καὶ πᾶν καλόν,
πᾶν εὐγενὲς ἐπίσης
μ' ἐμπνέεις σύ,
κόρη χρυσῆ,
χωρὶς νὰ τὸ γνωρίσης.

Σὺ τ' ὀρφανό,
τὸ σκοτεινόν,
φωτίζεις κάθε μέρα
καὶ ταπεινὴ
ὁ εὐγνωμονεῖ
ἡ χήρα του μητέρα.

Κε' ὅταν ποθῶ
ν' ἀννηρωθῶ
εἰς τὸ στερέωμά σου
μὲ σεβασμὸν
καὶ ρεμβασμὸν
προφέρω τ' ὄνομά σου.

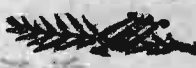
Κε' ἀπ' τὴν ψυχὴ
μιά προσευχὴ
ἀνέρχαι' ἐγκαρδία
καὶ τὴν καλὴ
παρακαλεῖ
Μητέρα Παναγία,

Νὰ σὲ κρατῆ
πάντοτ' Ἀυτὴ
μακρὰν παντός κινδύνου,
νόσου σκληρᾶς
καὶ συμφορᾶς
καὶ λύπης ἐπωδύνου.

Κε' ὅπου σμενὴ,
κόρη κε' ἀγνή,
κ' ἐὰν πατῆς τὸν πόδα,
ἐκεῖ φαιδρὰ
καὶ δροσερὰ
ν' ἀναβλαστάνουν ρόδα.

Ἄστρον ἄγνόν
τῶν οὐρανῶν
καὶ τῆς Δημιουργίας,
φῶς τῆς αὐγῆς,
μετὰ στοργῆς
σὲ προσκυνῶ βαθείας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ ΜΕ ΣΥΛΛΑΒΙΚΗΝ ΓΡΑΦΗΝ

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ ταχύτης τῶν γραφομηχανῶν περιορίζεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι πρέπει νὰ κτυπᾷ τις ἐκάστοτε ἀπὸ ἓν μόνον γράμμα καὶ νὰ περιμένῃ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὴν θέσιν του, προτοῦ κτυπήσῃ ἔτερον.

Πρὸς ἄρσιν τούτου οἱ ἐφευρέται προσεπάθησαν νὰ ἐπινοήσωσι μηχανὰς μὲ συλλαβικὴν γραφήν, αἰτινες, ἀντὶ νὰ γράφουν ἐκάστοτε ἀνὰ ἓν μόνον γράμμα, νὰ γράφουν μίαν ὁλόκληρον συλλαβὴν.

Ἐπ' ἐσχάτων ἐπὶ τῆς βάσει ταύτης κατεσκευάσθη γραφομηχανὴ μὲ ἀπλοῦστατον καὶ ὁμοιον πρὸς τὰς ὑπαρχούσας μηχανισμὸν καὶ μὲ ὀρατὴν γραφήν.

Διὰ τῆς μηχανῆς ταύτης δύναται τις νὰ ἐκτυπᾷ δι' ἑνὸς καὶ μόνου πλήγματος ὁμάδα γραμμάτων, αἵτινα ἀποτελοῦν συλλαβὰς καὶ μάλιστα καὶ ἓν ταύτῳ μικρὰς λέξεις.

Κατὰ τὸν μηχανισμὸν τῆς γραφομηχανῆς ταύτης, πρῶτον συλλέγονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅλα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν συλλαβὴν γράμματα καὶ, ἀφοῦ γίνῃ τοῦτο, δι' ἑνὸς μόνου πλήγματος ἐκτυπῶνται ἡ συλλαβὴ. Ὅσοι ἐχρησιμοποίησαν τὴν μηχανὴν ταύτην, παραδέχονται, ὅτι ἀποδίδει ταχυτάτην καὶ καθαράν ἐργασίαν.

ΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑΙ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

Εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ ἐπιτροπὴ ἐξήτασε τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξασκᾷ ἡ κατοικία ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ υγείας τῶν ἀτόμων. Αἱ ἐρευναι ἀπέδειξαν τὴν μεγάλην ἐπίδρασιν, ἣν ἐξασκᾷ τὸ οἶκημα τόσον ἐπὶ τῆς υγείας, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς μακροβιότητος τῶν ἀτόμων.

Παρατηρήθη, ὅτι εἰς ὠρισμέναις οἰκίαις ἡ σύνολον οἰκίῶν ἡ θνησιμότης ἀνέρχεται ὑπερβολικά, ἐνῶ ὁ μέσος χρόνος τῆς ζωῆς καταβαίνει αἰσθητῶς. Ἡ ὑγρότης τῶν οἰκίῶν, ὁ ἀνεπαρκὴς ἀερισμὸς των, ὁ ἐλαττωματικὸς πρῶσις αἵματος των, καὶ ἐπὶ πλέον ἡ κακὴ των διαίτησις, εἶναι τὰ κυριώτερα ἀλατεώματα, αἵτινα καθιστοῦσι μίαν οἰκίαν ἀνθυγιεινήν. Ἐπίσης καὶ ἡ μεγάλῃ συγκέντρωσις, παρὰ τοὺς ὑγιεινοὺς κανόνας, εἶναι στοιχεῖον ἀπαβλαβές.

Ἄλλ' ἡ ἐπίδρασις τῶν κατοικιῶν δὲν σταματᾷ μόνον μέχρι τῆς σωματικῆς υγείας τῶν κατοικούντων εἰς αὐτάς, ἀλλ' ἐξικνεῖται καὶ μέχρι τοῦ ἠθους αὐτῶν καὶ τῆς ἠθικῆς. Ὄρισμένοι οἰκίαι καὶ ὠρισμένοι συνοικίαι ἐστῆγασαν πάντοτε μακουργοὺς ἢ τέλος ἀνθρώπους ἠθικῶς ἐπιλήπτου. Ἡ ἐπιρροή, ἣν ἐξήσκησαν ἐπὶ τῶν ψυχῶν των αἱ κατοικίαι, ἀπεδείχθη, ὅτι δὲν εἶναι διόλου μικρά.

Ἡ ἐπιστημονικὴ αὕτη ἐπιτροπὴ ἐν τῷ σχετικῷ ὑπομνήματι τῆς ἐνδιατρέβει πολὺ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς υγείας τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἠθους.

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

Εἶναι γνωστὴ ἡ μεγάλη σημασία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἰς τὴν μελέτην τοῦ γηίνου μαγνητισμοῦ. Ἐπίσης εἶναι γνωστὸν, ὅτι καὶ οἱ ἀκριβέστεροι ὑπολογισμοὶ δυνατόν νὰ σφάλωνται ἐκ τῆς τυχαίας παρεκκλίσεως τῆς μαγνητικῆς βελόνης. Ἡ παρεκκλίσις αὕτη συμβαίνει πολλάκις ἐκ τοῦ γειννισμοῦ εἰς τὰ μέρη τῶν πειραμάτων κάποιου μεταλλικοῦ ἐλάσματος.

Ἀμερικανὸς φυσιολόγος μὲ πείσμα ἐβλεπεν, ὅτι ὅλοι οἱ σχετικοὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ ἦσαν ἐσφαλμένοι. Αἱ νέαι ἀπόπειραι ἀπέβησαν εἰς μάτην, ὅτε πλήρης ὀργῆς περὶ τὸν πλῆθον του καὶ ἐπαναρχίσει τοὺς ὑπολογισμοὺς του. Οὗτοι ἀπέδιδον πλεον ἀληθῆ ἀποτελέσματα. Τί εἶχε συμβῆ ; εἰς τὸν γῆρον τοῦ καπέλλου του εἶχε τοποθετήσῃ ὁ κατασκευαστὴς του ψιλὸν μεταλλικὸν τέλι, τὸ ὁποῖον θὰ διετῆρει τὴν φέρμα τοῦ καπέλλου, τὸ ψιλὸν ὅμως αὐτὸ τέλι ἦτο ἱκανὸν νὰ παρεκκλίνη τὴν μαγνητικὴν βελόνην.

Χάριν ἐπιτυχίας τῶν σχετικῶν ἐρευνῶν, ἔκαμαν μικρὰ σκάφη εἰδικῶς δι' ἐπιστημονικὰς μελέτας εἰς τὰ σκάφη ταῦτα οὐδὲν τὸ μεταλλικὸν ὑπάρχει ἀφοῦ καὶ αὐτὰ τὰ μαρμαί εἶναι ξύλινα.

ΣΚΑΛΟΥΡΜΑ

ΚΕΦΙ

Πηγαίνετε κάπου με τὸ βαπόρι.

Πλήθος πολὺ. Οἱ περισσότεροὶ σιωπηλοὶ μερμηρίζουν καὶ ἐλέθουν τὰς φροντίδας τῶν. Ἄλλοι ἐπλωθεὶς χαζεύουν. Ἄλλοι δὲ πάλιν, ἀνά δύο ἢ καὶ περισσότεροι, σχηματίζουν παρέα καὶ συνομιλοῦν χαμηλοφώνως.

Δίπλα σας ἢ ἀντικρὺ σας, κάποια τοιαύτη παρέα ἐκτρέπεται εἰς εὐθύμους γέλωτας· παρ' ὅλην δὲ τὴν προσπάθειαν τῶν γελόντων, ὁ γέλωθς κραταιοῦται καὶ παρατείνεται ἀσβεστος.

Σεῖς ἀγνοεῖτε διατί γελοῦν· ἀλλ' ὁ γέλωθς εἶναι κολλητικὸς. Ἦδη καὶ σεῖς κοπιᾶτε νὰ συγκρατήσετε ἑαυτὸν ἐντρέπεσθε νὰ γελᾶσθε ἄνευ λόγου, καὶ ὅμως ὁ ξένος γέλωθς σὰς πλημμυρεῖ καὶ σὰς κυριεύει. Αἰσθάνεσθε ἀκατανίκητόν τινα ἀνάγκην νὰ γελᾶσθε καὶ σεῖς· τραβάτε βιαστικὰ-βιαστικὰ τὸ μανδύλι σας ἢ τὸ σημειωματάριόν σας καὶ προσποιεῖσθε, ὅτι γελάτε με κάτι ποῦ διαβάζετε.

Εἶναι ὁ γέλωθς κολλητικὸς, ὅπως καὶ ἡ κατῆφεια καὶ ἡ μόδα καὶ τὸ χασμούρημα καὶ ἄλλα. Μεταξὺ δὲ τῶν πολλῶν τοιούτων κολλητικῶν, μερικὰ ἔχουν εὐεργετικὴν ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἐπίδρασιν. Θὰ πραγματευθῶμεν περὶ ἑνὸς τοιούτου λίαν ἐπικαιροῦ.

Ὅπως «πάτταλος παττέλω ἐκκρούεται», ὅπως ὁ Δαυὶδ εὐλαίως κηθάρον πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν τοῦ Σαούλ, οὕτω θὰ πραγματευθῶμεν περὶ κεφιοῦ, θὰ προσπαθῶμεν νὰ τὸ καταστήσωμεν κολλητικὸν πρὸς παραμυθίαν τῆς στενοχωρίας, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον τὸ κέφι εἶναι γνήσιον καὶ αὐτοφυὲς προϊόν τοῦ ἡλιολουσίου καὶ αἰσιοδόξου τόπου μας.

Τί εἶναι τὸ κέφι;

Τὸ κέφι, εἴτε κέϊφ, εἶναι μία χαριτωμένη τουρκικὴ λέξις, τῆς ὁποίας ἀκριβῆ ἀντίστοιχον δὲν ἔχει καμμία ἄλλη γλῶσσα. Ἐπομένως μόνον διὰ παραφράσεων καὶ περιγραφῶν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδοθῇ.

Εἶναι λοιπὸν τὸ κέφι μία εὐθυμία διάθεσις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἐκδηλουμένη διὰ χαρῶν πῆς καὶ μειδιώσης φυσιογνωμίας· ἐξαρτᾶται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ τὸν χαρακτήρα, ἰδίως δὲ ἀπὸ τὸ εὐάρεστον συναίσθημα τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ τῆς ὑγείας μας.

Εἶναι τὸ ἀγλαΐσμα τῶν εὐκραῶν κλιμάτων, τὸ κόσμημα τῶν καλοκαίμων ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ ὁ ἀνεκλάλητος συνοδὸς τῆς παιδικῆς τρυφερότητος.

Παρακολουθήσατε τὰ μικρὰ παιδιὰ παίζοντα, κυττάξατέ τα κατάματα καὶ ἴδετε εἶνος γοητείας εἶναι πλήρη. Ἔχουν κέφι!

Ἄλλὰ καὶ πᾶν ζῷον ἀκόμη, ὅταν εἶναι ἐν μικρῇ ἡλικίᾳ, ἀπολαμβάνει ἀρρητον κέφι παρατηρήσατε τὰ γατουδάκια σας μετ' ἑνὸς κέφι κυνηγοῦν τὴν οὐρανῶν!

Τὸ κεφάλαιον τοῦ κεφιοῦ εὐρίσκειται εἰς τὴν καρδίαν, ἔξω τὴν φαντασίαν· ἐκτρέφεται ἔσθωθεν πρὸς τὰ ἔξω, διὰ νὰ ἀπιστρέψῃ ὡς τάχιστα πρὸς τὴν θερμὴν κοιτίδα του, ὡς τὸ βρέφος ἐπὶ τὸν μητρικὸν μαστόν.

Ἐπὶ τῶν βεβαίως καὶ ἀνθρώπων, οἵτινες γεννῶνται φύσει γρινιάρηδες, κατσούφηδες, αὐστηροὶ καὶ ἀκαμπτοὶ ὡς ὁ Βολταίρος, ὅστις ἠμολόγησε, ὅτι ἡ εὐθυμία του ἦτο πάντοτε δανεικὴ. Ἀπηλπίζετο διότι ὡς πρὸς τοῦτο ἦτο ἀδιόρθωτος πλέον στραβοξύλο καὶ συνεβούλευε φίλον του νὰ ζῆ ὑγιᾶς καὶ εὐθύμους, διότι τοῦτο μόνον εἶναι καλὸν ἐν τῷ κόσμῳ.

Αὐτοὶ οἱ σκυθρωποὶ ἀνθρώποι, μάλιστα στὰ μέρη μας, καὶ ἂν ἀκόμη τύχουν καλοὶ κατὰ βάθος, μᾶς ἐπηρεάζουν δυσπρόσιτος· εἶναι σὰν μῦγα στῆ σοῦπα, σὰν ἀνορθογραφία δασκάλου, σὰν ψαράγκαθο ἐμπηγμένο εἰς τὸν οὐρανίσκον.

Καὶ πῶς ὄχι;

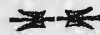
Φαντασθῆτε ἕνα τοιοῦτον ἀνθρώπον, μὴ εὐχαριστούμενον ποτὲ ἀπὸ τίποτε, διαρκῶς παραπονούμενον διὰ κάτι, διὰ τὸν κέλον του, διὰ τὸ δόντι του, διὰ τὸ στενὸ γάντι του, διὰ τὰ ἀνυποφόρους ἰδρώοντα δίοπτρά του.

Φαντασθῆτε τὸν νὰ τοῦ συμβῇ καὶ κάτι ἐκτάκτως δυσάρεστον ἢ χρηματικὴν τὴν ζημίαν. Τότε δὲ πλέον κατανατῆ τέλειος ζουρνᾶς.

Ἄν εἶναι οἰκογενειάρχης, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ γυναϊκά του καὶ τὰ παιδιὰ του παύουν νὰ τὸν ἐκτιμοῦν καὶ νὰ τὸν σέβωνται. Οἱ φίλοι του, ἀντι

νὰ τῷ ἀποδώσουν φωνητικὴν καλημέρα, περιορίζονται εἰς ἀπλὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς καὶ, ὀλίγον ἀργότερα, εἰς τὴν κίνησιν μόνον τῶν βλεφάρων.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς χάνει πᾶν θάρρος, πᾶσαν πρωτοβουλίαν, συνάμα δὲ πᾶσαν κρίσιν καὶ πάντα νοῦν. Γίνεται πλέον μούμια ἀποκρουστικὴ, κλούθιο αὐγὸ·

Τοιοῦτός τις εἶχε γεννηθῆ καὶ ὁ φιλόσοφος Ζήνων, ἀλλὰ τὸν ἔσωσεν ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ Πλάτων, συμβουλεύων «θύσειν ταῖς Χάρισι», δηλαδὴ νὰ ἱλαρῶνῃ τὸ βλοσυρὸν του πρόσωπον.

Ἐὰν εὐρίσκετό τις κατάλληλος, ὅστις νὰ ἐνυθεῖται ἐγκαίρως τὴν προορηθεῖσαν μούμιαν καὶ νὰ ἐπιθετὸν τὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπον, οὗ νὰ παραπονητῆ διαρκῶς εἶναι τοῦτον μετὰ τὸ νὰ κατηγερεῖ ἑαυτὸν διαρκῶς καὶ ἀξιοπίστος· ὅτι ὁ νοῦς, τὸν ὁποῖον δαπανᾷ, διὰ νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ἄξιον περισσοτέρου οἴκτου εἶναι ὁ ἀσπονδότερός του πολέμος· ὅτι, καὶ ἂν ἀπολαύσῃ τὸν οἴκτον, χάνει ἔσσει τὴν ἐκτίμησιν· ὅτι τῷ εἶναι ἀπειρῶς συμφερότερον νὰ μὴ τὸν οἰκτείρῃ κανεὶς, νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς ποιεῖ τὰ δυστυχήματά του καὶ τὰ ὡς ἐκ τούτων παράπονα, διότι, ἐὰν φροντίσῃ νὰ συγκαλύπτῃ τὰ δυστυχήματά του καὶ νὰ φαίνεται ὡς εὐχαριστημένος καὶ ἱκανοποιημένος ἐκ τῆς παρουσίας του καταστάσεως, τὸ τοιοῦτον εἶναι πορεία, χρησαυθῶσα κεφάλαιον ἐκ τοῦ μηδενὸς μὲν, πανταῦ δὲ καὶ πάντοτε χρήσιμον· ὅτι τὸ ἐναντίον εἶναι εἶδος αὐτοκτονίας· ὅτι ὁ κόσμος τὸν κρίνει ἀπὸ τοὺς λόγους του· καὶ ἀπὸ τὴν περιβολὴν του, ὅπως τὸν Νασρ-εδδὶν χότζα ἀπὸ τὴν καλὴ γούνα του· ὅτι ἡ ἐπίδειξις κεφιοῦ εἶναι τὸ ἀριστόν ἐν τῷ κόσμῳ συστατικόν· ὅτι, ἂν δὲν ἔχῃ κέφια, πρέπει νὰ μάθῃ νὰ τὰ προσποιῆται· ὅτι τὸ καλλίτερον πρὸς τοῦτο μέσον εἶναι τὸ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν φιλίαν τῶν φύσει κεφλήδων· ὅτι ὁ πρὸς αὐτοὺς συγχρωτισμὸς εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος τοῦ νὰ μισογιστρῶσῃ τὰς θλίψεις του, διότι τὸ κέφι εἶναι κολλητικὸν καὶ, ἅμα μεταλάβῃ τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ δώρου, ἔστω καὶ βεβιασμένως, ἔστω τεχνητῶς θὰ τῷ ἐπανέλθῃ ὅμως ἡ ἀποπτάσα ψυχικὴ γαλήνη, θὰ περισσεύσῃ ἡ διανοητικὴ διαύγεια καὶ τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ κρίσις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται, κατὰ κλειστόν μέρος, ἡ εὐδοκίμησις καὶ αὐτὴ ἡ τύχη ἀκόμη.

Ὅπως ὑπάρχουν ἀνθρώποι γεννώμενοι φύσει σκυθρωποὶ καὶ βλοσυροὶ, ὁμοίως ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἵτινες, ἀπεναντίας, γεννῶνται φύσει κεφλήδες, δηλαδὴ ἀνεξίκακοι, καλόκαρδοι καὶ πρόσχαροι ἐν οἰκτιρῶσι κοινωνικῇ βαθμίδι καὶ ἂν εὐρίσκωνται.

Τοὺς τοιούτους τοὺς ἀγαπᾷ ὅλος ὁ κόσμος, διότι εἶναι συγχρόνως καὶ καλοὶ καὶ εὐλακρῆσις καὶ ἀφωσιωμένοι.

Εἶναι χάσιμο ἀνθρώποι, καταδεκτικοὶ, ἄδολοι καὶ ἀφελεῖς, περιστοιχίζονται ἀπὸ συμπαθείας, τῶν ὁποίων εἶναι ἄξιοι, καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ προσδεύσουν.

Τί καλλίτερον συστατικὸν ἀπὸ μίαν πρόσχαρη φυσιογνωμία; Οἱ ἄδολοι ὀφθαλμοὶ ἀγγέλλουν τὸν καλὸν χρεώστην, τὸν καλὸν ὑπάλληλον, τὸν καλὸν γαμβρόν.

Τοιοῦτόν τι χαρακτηρίζουν αἱ ἑλληνικαὶ λέξεις: γλυκυθυμία καὶ εὐθυμία, θυμηδία καὶ διάχυσις, τέρψις καὶ ἱλαρότης, διασκέδασις καὶ εὐχαρίστησις, χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, γλυκεῖα διάθεσις καὶ φαιδρότης.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς λέξεις ἐνυπάρχει ἀδρά τις δόσις κεφιοῦ, ἀλλὰ τὸ κέφι ὀλόκληρον δὲν χωρεῖ ὑπερχεῖλιζι ὅχι μόνον ἐκάστην ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλας ὁμοῦ.

Σημαίνει καὶ κάτι περιπλέον.

Κέφι ἀληθινὸν εἶναι τὸ καλὸ κέφι. Δὲν εἶναι κέφι τὸ ἡλίθιον κέφι, οὔτε τὸ μοχθηρὸν, τὸ ἀχαλίνωτον, τὸ ἀσέμνον, τὸ ἀκόλαστον, τὸ ἐκδικητικὸν κέφι. Αὐτὸ εἶναι κτηνωδία καὶ θηριωδία.

Ἄλλ' οὐδὲ αἱ ὀλέθρια ὄνειρώξεις τοῦ χασισοπότου καὶ τοῦ μορφινομανοῦς εἶναι κέφια. Αὐτὰ πάλιν εἶναι φρενητικῶν ἐκφυλισμὸς.

Μεσότοιχον μεταξὺ τῶν τοιούτων ἐκφύλων ἐκδηλώσεων καὶ τοῦ ἀληθοῦς κεφιοῦ ἀποτελεῖ ἕνα κέφι, τὸ ὁποῖον ἠξιώθη ὅλος ἰδιαιτέρου χαρακτηριστικοῦ ὀνόματος, τὸ λεγόμενον τσακίρ κέφι, τὸ κέφι τοῦ μισομεθυμένου, τοῦ ἀκροθώρακος.

Τὸ ἀληθινὸν κέφι εἶναι κάποτε καὶ θορυβῶδες καὶ φιλοπαίγμον καὶ πειρακτικόν, ἀλλὰ σπανίως φθάνει μέχρι τοῦ ἐπαδύνου, διότι ἡ φύσις του εἶναι χαρμόσυτος καὶ ἡμερὸς καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι πολὺ ζωηρόν.

Τὸ κέφι ἀγαπᾷ τὴν εὐκολίαν, τὴν ἀμεριμνησίαν, τὴν μακαριότητα τῆς ἀνενοχλήτου ἀπολαύσεως τοῦ θεμιτοῦ.

Κέφι εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῶν ἀγαθῶν τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ οἰειροπόλησις τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος.

Κέφι εἶναι καὶ ἡ ἐμπνευσις τοῦ καλλιτέχνου, κέφι καὶ ὁ οἶστρος τοῦ ποιητοῦ.

Καὶ ἡ ἔκστασις ἀκόμη, εἶναι κάποια ἀκρόφωσις κεφιοῦ.

Ὁ θρόνος τοῦ κεφιοῦ εἶναι κάπου μεταξὺ τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς φαντασίας· μεταξὺ τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ ἱδανικοῦ κόσμου· ὀλίγον ὑψηλότερα τῆς ζωικῆς ἀπολαύσεως καὶ ὀλίγον χαμηλότερα τῆς φιλοσόφου φλυαρίας. Ἐκεῖ ἀνάμεσα κυριαρχεῖ καὶ πρυτανεύει.

Τὸ κέφι ἔχει κάποιαν ὁμοιότητα μετὰ τὸν ἔρωτα εἰς τὸς ὡραίας του στιγμᾶς. Παίρνει διαζύγιον ἀπὸ τὸν πολυάσχολον ἀνθρώπον, καὶ ἀπὸ τὸν ὑπέρπλουτον, καὶ ἀπὸ τὸν ὑπερῆνδοξον, καὶ ἀπὸ τὸν ὑπέροσον. Δὲν ἀφέσκειται εἰς τὸ καλαμπαλι, οὔτε εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον, οὔτε εἰς τὸ κρασίον· θέλει ἡρεμὸν ἀδρότητα καὶ εὐσυχωρίαν ἀνεόχλητον.

Τὸ κέφι, τέλος, εἶναι εἰσιτήριον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἢ ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς εὐδαιμονίας, ἴσως δὲ καὶ αὐτὴ ἡ εὐδαιμονία.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

Εἰς τὴν δεσποινίδα Α. Α.

Μέσ' στή μικρὴ βαρκούλα μου μονάχη ἀγάλη ἀγάλη
μετὰ πανιὰ τὰ πεταχὰ
ἐπήγαινα γιὰ τ' ἀνοιχτὰ
κι' ἄφωνα τ' ἀκρογιάλι.

Ξάφνου ἐκεῖ στὴν ἄμμονδιὰ ἀντίκρουσα εἶνα.
Μοῦ εἶπες: «Εἶσαι μοναχὴ,
βλέπω θαλασσοταραχὴ,
πάρε μαζί κ' ἐμένα.

«Εἶσαι πολὺ ἀδύνατη γ' ἀντισταθῆς στὸ κῆμα
ἀγὼ γερὰ κοπηλατῶ,
ἔχω τὸ χέρι δυνατό,
πάρε με, εἶσαι κρῖμα».

Κύτταξα μιὰ τὸ πέλαγο, τὸ εἶδ' ἀγριεμένο
κ' εἶπα μετὰ κάποιαν ἐντροπῆ:
«Ἐλα νὰ κάτσης στὸ κουπί,
παιδί ἀντριωμένο».

Σὰν κάθησες στὴ βάρκα μου, ἄραρ εἶχε πάρε.
Ἐκράτησες τὰ δυὸ κουπιὰ
καὶ μ' εἶπες: «Μὴ φοβᾶσαι παιδί,
ἔχεις καλὸ βαρκάρη».

Τὰ μαγευμένα λόγια σου καὶ ἡ γλυκεῖα φωνή σου
μ' ἔβαλαν θάρρος στὴν ψυχὴ
καὶ τὴν θαλασσοταραχὴ
ἀνῆψισα μαζί σου.

Τώρα, βαρκάρη, πρόσχε, ὅταν μᾶς βρῆ τὸ κῆμα
βάστα τὰ δυὸ κουπιὰ γερὰ
νὰ μὴ με πνίξῃς στὰ νερὰ
καὶ θάξῃς σὺ τὸ κρῖμα.

ΒΕΡΘΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

Η ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Γνωστή κοινωνιολόγος καθόρισε, ότι ο γάμος είναι εν μέγα παιγνίδιον ύπομονής. Νομίζετε, ότι έχει άδικον;

Κατ' αυτήν, αν δοκιμάζονται όλαί αι άρεταί του χαρακτήρος, ή ύπομονή περισσότερον απ' όλας ύφίσταται την μεγαλειότεραν δοκιμασίαν, και μά- λιστα εξ αυτής πηγάζει και ή συζυγική άρμονία.

“Ω! αν ήξεύραμεν ήμεις αι γυναίκες να ύπο- μένωμεν! ούδεμία θα έφερε τον γάμον ως εν φαρ- τύνον και καμία δεν θα έφρόνει, ότι κατέπεσαν από το ίδανικόν, το όποιον προώριζε δι' έκντην.

Είναι πολύ εύκολον να δοθῆ ή πρώτη άφορη ή δυσαρμονίας. “Εν πολύ μικρόν, πολύ έπαισιώδες πράγμα, είναι άρκετόν να ταράξη ένα οίκον ολό- κληρον, να ψυχράνη δύο συζύγους. Μία έπιθυμία, την όποιαν δεν θα θελήσετε να θυσιάσετε, μία πρόληψις, κάποιον έπιμονή σας, μία κακώς νοου- μένη φιλοτιμία, εν ελάττωμα χαρακτήρος, μία κη- λīs μόνον, και ίδου ό συζυγικός όριζων θαλουται και θαλούται άπειλητικώτατα.

Άπειθύνομαι προς τας κυρίας, προς τας νέας συζύγους, δια να τας είπω, ότι εις αυτάς ανήκει να επαγρευνησώσι προς διατήρησιν της συζυγικής άρμονίας. Αι γυναίκες έχουν περισσοτέραν αισθη- ματικότητα και διαίσθησιν ή ό σύζυγός των. Αυταί λοιπον πρέπει, όπως φρονεΐζουσιν, ίνα ή άρμονία των ψυχών μη χαλαρωθῆ.

Μία κυρία, αν τῷ θελήσει, έμπορεί και να τῷ επιτύχη. Είναι ικανή, προτού άκόμη αναφανῆ, να ηρεση τον κίνδυνον, να τον απομακρύνη ή να τον αποφεύγη. “Ας μάθη, ότι προ της εύδαιμο- νίας της συζυγικής άρμονίας είναι έπαισιώδες αν θυσιασθούν αι έπιθυμίαι της, μερικαί ιδιοτρο- πιαί της άκόμη. Είναι ανάγκη να γνωρίζη καλώς, ότι πρέπει να ύποστηρίξη εν ανάγκη και με πολ- λην λεπτότητα τας γνώμας της, να αποφεύγη και τας μικροτέρας προστριβάς, να μετρή δέ προ πάντων τὰ λόγια, που έκστομίζει. Διότι δεν γνωρίζει ποία λέξις, ποία έπιμονή της ή ποία ιδιοτροπία της θα είναι μοιραία και ποία θα έπι- φέρη την χαλάρωσιν της άρμονίας, ή όποια ύπό- χει μεταξύ των συζύγων. “Εξ άλλου ή σύζυγος πρέπει να φανῆ καλή ψυχολόγος και να εισδύση βαθύτατα εις τον χαρακτήρα του συζύγου.

Κάποιος ειπεν: —“Όλοι οι σύζυγοι είναι καλοί εις τας χείρας Ιωαννης γυναικός.

“Αν αυτό δεν είναι άπόλυτος αλήθεια, αν ως προς αυτό δεν συμφωνούν όλαί αι γυναίκες, προς την γνώμην όμως ταύτην πιστεύω, ότι θα συμφω- νήσουν:

— Αι μεγάλα διενέξεις γεννώνται από τὰ μι- κρότερα πράγματα, όταν δεν τὰ χαλιναγωγήση τις καλώς.

ΕΝΤΟΣ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΩΝ ΜΙΑ ΑΣΧΗΜΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΡΑΙΑ

Μάλιστα, κυρία, ή μεταβολή είναι ήγγυημένη. Βλέπει τις όντως την άσχημον να μεταμορφώνεται. τὰ χαρακτηριστικά της να ζωογονούνται και τῷ προσώπῳ της να εξωραΐζεται. Και ή μεταβολή αύτη μη νομίζετε, ότι κοστίζει μεγάλα πράγματα. Την μέθοδον ταύτην είναι δυνατόν να την χρη- σιμοποιήσουν όλαί.

Προτού αναφέρω τῷ όνομα της μαγικής ταύ- της σκευασίας, θα σας αναφέρω μερικά περιστα- τικά, των όποιων ύπήρξα μάρτυς.

“Εν τῇ πρώτῃ περιπτώσει έπρόκειτο περι μίας ξανθῆς τριάκοντα σχεδόν έτών. Αυτή ήτο άσχη- μος, τελείως άσχημος. Άδύνατη με κατακόκκινον πρόσωπο, ολοτελώς γελοϊον. Την παρετήρουν προσεκτικῶς, μη έχουσα να κάμω άλλο τι μέσα εις ένα σαλόνι, όπου από πελλου έπλητεον, από σκέ- ψεως δέ εις σκέψιν έφθασα να οικτείρω την κό- ρην εκείνην, ή όποια ήτο αδύνατον ν' απαλλαγῆ από την άσχημίαν της.

Αίφνης ή κόρη εκείνη ήγέρθη. “Η οικοδέσποινα μάς ειπεν:

— “Η δεσποινίς θα μάς επαγγείλη κάτι.

Πώς! αυτή ή άσχημος έχει την μανίαν των άπαγγελιών! Μεγίστη ή τόλμη της! “Αντί να κρύ- πταται, επιδεικνύει την άσχημίαν της περισσό- τερον;

“Αλλ' εϋθύς ή όργή μου κατέπεσε. Τῷ ποιήμα, τῷ όποιον άπήγγειλεν, είχε κάπνισ ένδιαφέρον και μάλιστα κάποιον θέλητρον. “Επρόσεξα. Η άσχη- μος δεσποινίς δεν ήτο πλέον άσχημος. Τὰ χαρα- κτηριστικά της έφωτίζοντο με ίδιαιτέραν γση- τείαν, ή γλυκειά φωνή της, αι μετρούμεναι κινή- σεις της την παρουσίαζον γοητευτικήν προ έμοϋ. “Επαινος να είναι πλέον άσχημος, είχε γίνει μά- λιστα ώραία. “Όταν δέ έτελείωσε την άπαγγελίαν, δεν εύρισκα πλέον είδαχθῆς τῷ προσώπῳ της. Του- ναειον μάλιστα.

Ευρέθην άλλοτε άλλου. Μοϋ ειλκυσε την προσο- χήν μου μία δεσποινίς νεανίς: ήτο κυριολεκτικῶς μαύρη, είχεν άκατόνιστα χαρακτηριστικά, ένι λόγῳ ήτο φεβερῶ ήδικημένη από την φύσιν. Θα έφου- γον με την έντύπωσιν αυτήν, αν ή κόρη δεν εκά- θητο εις τῷ πάνω της. “Ηρχισε να παίζη Δέν ήτο πλέον εκείνη. “Η άκαταγώγιτος γοητεία, την όποιαν εξήσκει τῷ τάλαντόν της, εξειηθέριζε την άσχημίαν της και μάλιστα την άνύψωνε υπέρ- όλας εκείνας τας ώραίας, αι όποιαί την περιε- στοίχιζον.

Παρόμοιον μοϋ συνέβη εις άλλην περίστασιν ή άσχημος αυτήν την φοράν έγνωρίζε να τραγωδῆ. “Η φωνή της, ή εϋστεροφία της, ή περιπίθεια της έσχημάτιζον ένα φωτιστέφανον γύρω της και μάς έκαμναν να λησμονώμεν τελείως την σωματι- κήν άσχημίαν της.

Τώρα θα σας είπω και τῷ θαυματουργόν φάρ- μακον, που μεταβάλλει τας άσχήμους εις ώραίας: αλλά τώρα πλέον τῷ ξεύρατε.

— Μη απελπίζεσθε αν τῷ σώμα σας δεν έχη εϋ- νοηθῆ από την φύσιν. Μη προσπαθήτε με χίλια ψευδή μέσα να επιδείξετε καλλονήν εκεί, που δεν ύπόχρει. Στραφήτε προς τῷ πνευμά σας, στραφήτε άλλου. Καλλιέργηστε κάποιον άλλον προσόν, που εξάπαντος κρύπτει ή ψυχή σας, και θα ίδητε, ότι ή καλλιέργειά του θα σας κάμη ώραίας, πολύ ώραίας μάλιστα.

ΙΑΝΘΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

“Από την όμμορφάδα σου τὰ ροδ' ας παίρνουν χρώμα, για να γενούν πιο κόκκινα και πιο όρσοατ' άνδρα.

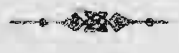
“Απ' των ματιών σου τῇ φωτιά τ' αστέρια ας πάρουν τόση, που να μη φτάνουνε τῷ φῶς κι' αφοϋ θα ξεμερώση.

“Απ' τῇ φωνῇ σου ας πάρουνε γλυκειά λαλιά τ' ανθόνια, για να λαλοϋν γλυκύτερα σῆς “μυρδαλιάς τὰ κλώνια.

“Απ' την ψυχῇ σου ό ευρανόσ ας πάρη καλωσύνη, για ν' απλωθῆ πιο ξάστερος, πιο γαλανός να γείνη.

Και μόν' απ' την άγάπη σου κανέναν ας μη πάρη!... Μηδὲ σὶν' ἴδιο τὸν Θεὸ δὲν κάνω τέτοια χῆρι.

Εεν.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ “Η έλπίς είναι τῷ ελατήριον της ζωῆς: όταν τούτο θραυσθῆ, παύει πάσα εν ήμιν κίνησις.

✧ “Ο έρωσ είναι ό διπλάσιασμός ήμων αυτών.

✧ “Η ειλκρίνεια άπαιτεί διπλοϋν θάρρος εκ μέρους εκείνου, ό όποιος την εκστομίζει, και εκ μέρους εκείνου, όστις την άκούει.

✧ Θα ήμεθα πολύ έπισεις δια τὰ έλαττώματα των άλλων, αν έγνωρίζομεν τῷ ποσόν των ίδι- κων μας.

✧ Κοιτόμεθα υπέρ της αληθείας και όμως εκείνο, τῷ όποιον φανταζόμεθα ως αλήθειαν, δεν είναι πολλάκις οϋτε ή σκιά της.

✧ “Η γλώσσα των γυναικων χρησιμεϋει, δια να κρύπτουν τας σκέψεις των, και τῷ φόρμα των να δεικνύη τας γραμμάς του σώματός των.

✧ Μη άφίνεις να χορταριάξη ό όρμος της φιλίας.

Σου φέρω την κουρασμένη καρδιά μου, την όποιαν έπλήγωσεν ή εύμορ- φιά σου, σου φέρω τὰ μάτια μου, που έκουράσθησαν. Προτού άποκοιμηθούν υπό τον βαρύν ύπνον, έχουν ανάγκην γλυκύτητος, γαλήνης και έρωτος.

Κάμε με να λησμονήσω όλίγον τας πικρίας της ζωῆς. Θέσε εις τῷ μέτωπόν μου τὰ κρινόλευκα και έλαφρά δάκτυλά σου και παρηγόρησε με που έζησα μίαν ήμέραν ολόκληρον μακράν από σε. Κάμε με, κόρη, να λησμονήσω την θλίψιν.

Διηγῆσου με, χαμηλά - χαμηλά, που μόλις έγώ ν' άκούω, και με τὰ λόγια σου άποκάλυψέ μου την ψυχῇ σου. Ειπέ μου πως έπέρασες την ήμέραν σου μόνη, ειπέ μου την θλίψιν, που έδοκίμασες εν τῇ μονώσει και τῇ άναμονῇ.

“Ω! όμίλει. “Ομίλησε μου σήμερα εις την κουρασμένην ψυχῇ μου, εύρέ μου μερικά λόγια παρηγορίας και στήριξε με εις την ζωῇ, καθώς με έστήριξες εις τον έρωτα!

Ειπέ μου, ότι ή ζωῇ είναι όνειρον, και τότε μόνον είναι ώραία, όταν και μόνον είναι όνειρον. Δίδαξέ με να μάθω να περιπατῶ υπέρ την θλίψιν και να μη βλέπω τῷ κακόν όπου και αν εύρίσκειται.

“Ομίλησε μου! Δίδαξέ με να είμαι κα- λός, μάθε με να είμαι έπιεικής, αλλά προ πάντων γαλήνιος και άτάραχος. “Ο έρω- τευμένος αληθινά έχει αυτὰ τὰ προσόντα, διότι γνωρίζει, ότι ό έρωσ θα του δώση την χαράν, την γαλήνην, την εύτυχίαν.

Κόρη, σου φέρω την κουρασμένην καρ- διά μου και τῷ θολωμένον μου βλέμμα, σου φέρω την θλιμμένην ψυχῇ μου, δια να τὰ θωπεύσης και τὰ παρηγορήσης. Ειπέ τα δυο λόγια παραμυθίας και μ' ένα σου φίλημα κάμε να λησμονήσω πριν λησμονηθῶ.

(Μίμησις)

Θύμος.

συνέχεια από σελ. 214

Ἐκείνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησε.

— Δὲν μ' ἀκουσες; τὸν ἠρώτησεν ἐκ νέου, θέτουσα τὸ χέρι τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἀπάντησέ μου. Εὐρύεις, ὅτι αὐτὴς τῆς μέρες πάρα πολὺ μᾶ; ἐλύπησες;

— Συγγνώμην, μητέρα, ἀπήντησεν ὁ Βερτράνδος μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

Καὶ εἰς ἀνατιναγμὸς τοῦ στήθους τοῦ νέου, ἐξεδήλωσεν, ὅτι θὰ ἔκλαιεν.

Ἡ μητέρα τοῦ ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο τῆς χέρια, τοῦ ἐφίλησε τὸ μέτωπον καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν θέλεις νὰ μοῦ εἰπῆς τίποτε; Εὐρύεις ὅμως πόσον σὲ ἀγαπῶ· δὲν εἶμαι σὰν τὸν πατέρα σου· ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ σὲ καὶ τὸν Κυπριανὸν τὸ ἴδιο.

— Ναί, μητέρα, σὲ εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ πολὺ.

— Τότε μίλησε! εἶπέ μου: διατί ἔρριψες τὸν ἀδελφόν σου εἰς τὸν ποταμόν; διατί ἐκτύπησες τὸν βαρκάρη καὶ τόσον κόσμον; Μισεῖς λοιπὸν πολὺ τὸν ἀδελφόν σου; τί σοῦ ἔκαμς; διηγῆσόν μου.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Βερτράνδος μετὰ δύο λεπτῶν δισταγμῶν.

— Ὦ! ὄχι! κἄτι μοῦ κρύπτεις. Μισεῖς τὸν Κυπριανόν· τὸ παρετηρήσαμεν αὐτὸ ὅλοι μας· τὸν ζηλοτυπεῖς.

— Ὁχι, μητέρα!

— Μὴ ψεύδουσαι! εἶσαι ζηλότυπος! Δὲν εἶσαι πλέον ὁ αὐτὸς ἀφ' ὅτου ἡ δεσποινὶς Καλουμένη ἔρχεται σπῆτι.

— Μητέρα! ἐφώναξεν ὁ Βερτράνδος, προσπαθῶν νὰ κλείσῃ τὸ στόμα τῆς μητρὸς του.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν.

— Ἄ! Θεέ μου! Ἔτσι εἶναι καθὼς τὸ φαντάζομαι. Καὶ σὺ λοιπὸν;... καὶ σὺ ἀγαπᾷς αὐτήν;...

Ἄλλ' ἡ παρσιὰ τοῦ υἱοῦ ἐπεκολλήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς μητρὸς ἐξαίφνης, διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ὀμιλῇ.

— Ὁχι, ὄχι! μὴ πιστεύετε τέτοια πράγματα, ἀπήντησεν ὁ νέος, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ ὅμως, παιδί μου...

— Ὁχι, ὄχι!...

— Εἶσαι εἴκοσι χρονῶν καὶ βέβαια θὰ θέλῃς καὶ σὺ...

— Ὁχι! ἐπανελάμβανεν ὁ Βερτράνδος κατακόκκινος ἐξ αἰδοῦς.

— Μπᾶ! ὄχι, δὲν θὰ μὲ κάμῃς νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡμποροῦσες νὰ ἴδῃς μίαν νέαν κόρην τόσον εὐμορφην, χωρὶς...

— Δὲν ξεύρω ἂν εἶναι ὠραία· οὔτε κἂν τὴν παρετήρησα.

— Παιδί μου, μοῦ κρύπτεις αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁχι, μητέρα, σὲ βεβαιῶ.

— Τότε λοιπὸν διατί ἠθέλησες νὰ σκοτώσῃς τὸν ἀδελφόν σου;

Ἀπάντησέ μου: ποῖα ἄλλη αἰτία εἴμπορεῖ νὰ ὑπόρξῃ;

Ὁ νέος δὲν ἀπήντησε, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔμεναν χαμηλωμένοι, τὸ πρόσωπόν του ἦτο καταπόρφυρον.

— Ἀπάντησέ μου, ἀπάντησέ μου, καθικέτευσεν ἡ Αἰκατερίνη, ἐνώνουσα ἐν παρακλήσει τὰς χεῖρας. Καθησύχασέ με, βγάλε με ἀπὸ αὐτὴν τὴν φοβεράν τὴν ὑπόνοιαν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ὅλοι. Διατί ἐσκέφθης νὰ σκοτώσῃς τὸν Κυπριανόν;

— Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησε μὲ φωνὴν μὲν μόλις ἀκουομένην.

— Δὲν ξεύρεις;

— Ὁχι!

— Ὡστε τὸ ἔκαμες ἄνευ σκοποῦ;

— Ναί.

— Καὶ ἄνευ σκοποῦ ἐκτύπησες τὸν βαρκάρη καὶ τόσους ἀνθρώπους, ποῦ δὲν σοῦ ἔκαμαν τίποτε;

— Ναί, ἄνευ σκοποῦ.

— Μπᾶ! εἶσαι λοιπὸν τρελλός;

— Τρελλός; ἴσως.

Ἡ Αἰκατερίνη παρετήρησε τὸν υἱὸν τῆς χωρὶς νὰ εἴπῃ τι. Ἡ μητρικὴ τῆς καρδιά ἐφαίνετο τρέμουσα μέσα εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

— Ὦ! ὄχι, μὴ λέγεις τέτοια πράγματα, Βερτράνδε, ἐπανελάμβανεν ἡ λυπημένη μητέρα, σφίγγουσα τὰς χεῖρας τοῦ παιδιοῦ τῆς. Εἶπέ μου ὅ,τι τύχει, ἀλλὰ μὴ λέγῃς, ὅτι εἶσαι τρελλός. Δὲν ξεύρεις;

Ὁ πατέρας φρονεῖ, ὅτι εἶσαι τρελλός ἀπὸ τὴν ὥραν, ποῦ ἐκτύπησες τὸ κεφάλι σου. Ἦλθε καὶ μοῦ τὸ εἶπε· καὶ ἐγὼ ἀκόμη εἶχα αὐτὴν τὴν ἰδέαν· ἀλλὰ τώρα δὲν θέλω οὔτε νὰ τὴν ἐπαναλάβω. Καὶ μάλιστα αἰσθάνομαι, Βερτράνδε μου, ὅτι ἔχεις ὅλον τὸ λογικόν σου. Δὲν εἶναι ἔτσι; Δὲν εἴμπορεῖς νὰ μοῦ βγάλῃς ἀπ' τὴν ἰδέαν, ὅτι ἀγαπᾷς καὶ σὺ αὐτὸ τὸ κορίτσι. Πολλὰς φορὰς εἶπα μὲ τὸν ἑαυτὸν μου: «Εἴμπορεῖ νὰ εἶναι κακός, νὰ εἶναι παράφορος, ἀλλὰ δὲν εἶναι τρελλός».

Ὁ Βερτράνδος ἐκλονίζετο ἀπὸ λυγμούς, ἔσφιγγε τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς του σιωπηλῶς καὶ ἐξαίφνης τὰς ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του. Αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ. Νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἠγάπα τὴν δεσποινίδα Μαρίαν; ὄχι, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε ποτέ· θὰ προὔτιμα νὰ ἀποθάνῃ, παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ αἰσθημά του αὐτό. Τώρα τοῦλάχιστον δὲν ἐτόλμα οὔτε εἰς τὴν ἰδίαν νὰ τὸ εἴπῃ, τώρα, ὅτε δὲν εἶχε θεραπευθῆ ἐκ τῆς πληγῆς του. Ἀλλὰ, καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴν πληγὴν, πάλιν δὲν θὰ τὸ ἔλεγεν, ἀφοῦ ἠσθάνετο, ὅτι ἡ δεσποινὶς Καλουμένη δὲν τὸν ἠγάπα καὶ ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὸν ὡς πρὸς ὑπηρέτην. Θὰ εἰρωνεύοντο πολὺ τὸν δυστυχισμένον τὸν Βερτράνδον, ἂν ἤκουον αὐτὸ τὸ τολμηρὸν του αἰσθημα. Πῶς; ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Μπρουσκάιλ ἐτόλμα νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα εἰς τόσον πλουσίαν καὶ εὐγενῆ κόρην; Ὅποια θρασυτής!

Καὶ ἡ δεσποινὶς Μαρίκα; Τί θὰ ἐσκέπτετο ἐφ' ὅλων αὐτῶν; Ὁχι, ὁ Βερτράνδος δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξομολογηθῆ τὸ αἰσθημά του, διότι ἡ κατασχύνῃ θὰ τὸν κατέπνιγε. Προετίμα λοιπὸν νὰ νομισθῆ τρελλός, παρὰ νὰ ἐξευτελισθῆ τόσον.

Ἡ Αἰκατερίνη, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἐπέμενεν, οὐδὲν θὰ ἐπετύχαιεν· ἠναγκάσθη ν' ἀποχωρήσῃ. Τὴν ἐκαύριον ὁ γέρον Μπρουσκάιλ ἐπεχείρησεν ἐπίσης νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὀμιλήσῃ. Ἄλλ' οὐδὲν πλεῖστον τῆς γυναικὸς του ἐπέτυχεν. Ἡ μόνη ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν ἔδιδεν, ἦτο:

— Ἀφήστε με, ἀφήστε με λοιπὸν ἤσυχον.

Τὴν ἐνάτην ὥραν ὁ Κυπριανὸς ἠθέλησε νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ του, διὰ νὰ κανονίσῃ μαζὶ του τὸν λογαριασμὸν τῆς χθὲς. Ἄλλ' ὁ Βερτράνδος, εὐθύς ὡς τὸν ἤκουσεν, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του:

— Μητέρα, εἰπήτέ του νὰ μὴ ἔλθῃ, εἰπήτέ του νὰ μὴ τὸν ἴδωσιν τὰ μάτια μου· ἄλλως δὲν ἀνακατεύομαι.

Ἐτρεμεν, ὁ λάρυγξ του ἐνόμιζε τίς, ὅτι ἐπνίγστο· ἐφαίνετο, ὅτι τὰ λόγια μόλις κατώρθονον νὰ ἐξέλθουν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἀπεμάκρυναν τὸν Κυπριανὸν καὶ ἀπεμόνωσαν τὸν Βερτράνδον εἰς τὸ δωμάτιόν του. Οἱ ὑπηρέται δέ, ὅταν ἐπεροῦσαν ἐμπροσθεν τῆς κλειστῆς θύρας τοῦ δωματίου, ἐψιθύριζον μερικὰ μυστηριώδη λόγια.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐφοβεῖτο νὰ θέσῃ ἀπέναντι ἀλλήλων τοὺς δύο ἀδελφοὺς, ἔστω καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ἐφραεν εἰς τὸν Βερτράνδον τὸ φαγί του εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ νέος δὲν ἐφαγέ τι ἄλλο, ἐκτὸς μιᾶς σούπας, καὶ ἐπιεν ὀλίγον οἶνον.

— Μὰ θέλω νὰ ἐβγῶ ἀπ' ἐδῶ, ἐφώναξε μὲ θυμὸν, ὅταν ἀντελήφθη, ὅτι τὸν εἶχον κλείσει μὲ τὸ κλειδί.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὤθει τὴν θύραν, διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν, ἤκουσε τὰ σκυλιὰ νὰ οὐρλιάζουν πρὸ τοῦ σπιτιοῦ.

— Εἶναι ἀρὰ γε γιὰ μέ; ἐσκέφθη μελαγχολικῶς.

Ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἡ καρδιά του εἶχε παύσει τοὺς παλμούς τῆς. Ὁ Βερτράνδος δὲν ἐπεξήτησε πλέον νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν· ἐκάθισεν παρὰ τὴν κλίνην του μὲ σκυμμένην τὴν ράχιν καὶ δὲν ἐκινήθη πλέον. Ἐσκέπτετο:

— Ἴσως εἶπαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅτι ἠθέλον νὰ σκοτώσω τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ὅτι ἐκτύπησα τὸν βαρκάρη καὶ τὸν σύντροφον τοῦ Κυπριανοῦ· ἂν τὰ εἶπαν αὐτά, ἀλλοίμονον!

Ὅντως, ἐνῶ ἐσκέπτετο αὐτὰ ὁ Βερτράνδος, ἀστυνομικοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκάιλ. Ἡ Αἰκατερίνη τοὺς παρεκάλει νὰ καθήσουν, ἡ ὑπηρέτρια ἐπῆγεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Μπρουσκάιλ καί, ὅταν οὗτος ἐφθάσε, τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκεῖ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν.

Ὁ Βερτράνδος ἤκουσε τὰ βάρβα βήματά των καὶ ἐνέτεινε τὸ οὖς, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰς ὀμιλίαις των. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀκούσῃ ἐπαρκῶς.

— Ἀλλὰ, κύριε Μπρουσκάιλ, ἡ δικαιοσύνη... ἀναμφιβόλως... Ἄλλ' εὐθύς ὡς μία καταγγελία..., ὁ ἱατρὸς τῆς ἀστυνομίας... τί θέλετε;... ἡ δικαιοσύνη...

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

‘Αφέλεια χωρικού.

Κάποιος αγρότης έφραγεν εις τον ιδιοκτητην της επαύλεως, την οποίαν έκαλλιέργει, ένα σάκκον εκλεκτών καρυδιών της τελευταίας συγκομιδής.

‘Ο ιδιοκτήτης είχε πρό τινας πάρει στο σπίτι του ένα ευφύεστατον σύραγγοτάγκον, τον οποίον ήγάπα πολύ και δι’ αυτό τον περιποιείτο και τον ένεδυε με κομψά ένδύματα, δια να τον προφυλάξη από το κρύο.

Όταν εισήλθεν ο χωρικός, παρουσιάσθη πρό αυτού ευθύς άμέσως ο σύραγγοτάγκος, ο οποίος του έκαμε μερικους ένδεικτικούς μορφασμούς. ‘Ο χωρικός άνόησας και, άφου ήνοιξε τον σάκκον, προσέφερεν ένα καρύδι.

‘Ο σύραγγοτάγκος το έφαγε με ήδονήν, εξέφρασε με νέους μορφασμούς την ευαρέσκειάν του και έζήτησε και άλλα. Έν τώ μεταξύ φθάνει ο ιδιοκτήτης.

— Καλή μέρα, φίλε μου, λέγει εις τον χωρικόν. ‘Α! μου έφραγες καρύδια; σε ευχαριστώ, είναι άραιότατα την θέαν.

— Και νοστιμώτατα, προσέθηκεν ο άφελής χωρικός, ως πρός αυτό έρωτήσατε τον κύριον υιόν σας, όστις από πέντε λεπτών τα τρώγει με τόσην ευχαρίστησιν.

~*~

Πάν μέτριον άριστον.

- Πολύς ύπνος=νάρκωσις.
Πολύς θόρυβος=ζάλη.
Πολύ ψυχρότης=αναλησία.
Πολύ δραστηριότης=άνησυχία.
Πολύ αγάπη=παραφροσύνη.
Πολύ φάρμακον=δηλητήριο.
Πολύ λεπτότης=επιτήδευσις.
Πολύ άσθηρότης=σκληρότης.
Πολύ αυθάδεια=θρασύτης.
Πολύ οικονομία=φιλαργυρία.
Πολύ χρέμα=βάρος.
Πολύ τιμή=δουλεία.
Πολύ τέρψις=τάφος.
Πολύ πνεύμα=ζημία.
Πολύ εμπιστοσύνη=άφανισμός.
Πολύ ειλικρίνεια=επιγούμνωσις.
Πολύ καλοσύνη=ιδυναμία.
Πολύ άγερωχία=υπερφάνεια.
Πολύ συγκατάβασις=ταπεινώσις.
Πολύ ευγένεια=επιτήδευσις.

~*~

Μικροί πτωχοί - μεγάλοι πλούσιοι.

‘Ο Στέφανος Γιράρδ ήρχισε την ζωήν του ως ναυτόπαις και την έτελείωσε με 60 εκατομμύρια φράγκων περιουσίαν!

‘Ο Α. Στέβαρτ, ο οποίος ήτο πτωχός όταν ήτο νέος, έπλήρωσεν εις το δημόσιον έπειτα από όλίγα χρόνια ως φόρον έπτάμισυ εκατομμύρια φρ. επί του εισοδήματός του! Δέν τό πιστεύετε; Και όμως είναι άληθέστατον.

‘Ο Γ. ‘Αστορ, πτωχός υιός χωρικού, άπέθανε με περιουσίαν 300 εκατομμυρίων φράγκων!

Τά καλλίτερα κρασιά,

τά ευγευστότερα ρακιά εις τας αποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

εν Γαλατζ, Φερμελετζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος και ήδη έν διαθεσιμότητι, αναλαμβάνει την εξέλεγκιν, τακτοποίησιν και τήρησιν καταστήχων. ‘Ομοίως αναλαμβάνει την διδασκαλίαν των ‘Εμπορικών. ‘Αμοιβή μετρία. Πληροφορία παρ’ ήμιν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΡΟΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ

Η ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΤΣΩΝ

‘Ο έφευρέτης της πλεκτικής μηχανής των καλτσών ήτο ο Ούίλλιαμ Λή, διαμαρτυρούμενος Ιερσική-ρουξ.

‘Ο Λή ήγάπα νέαν, όνομαζομένην Μαρίαν Πάτσων, ή οποία κατοικοεσεν εις το μικρόν χωρίον Γουβόρουθον. ‘Ο Λή έπισκέπτετο συχνά την νέαν έννοείται δέ, ότι την έστεινοχώρει με τας έκδηλώσεις του έρωτός του, ή Μαρία όμως, πιστή εις τας συνηθείας των χωρικών, διήραχε τας ήμέρας της πλέκουσα κάλτσας και ένφ’ ο νέος Ιερσικήρουξ εξέφραζε μετά πάθους τα τρυφερά του αισθήματα, ή μηνηστή του κατεγίνετο ν’ αναλάβη τους κρίκους ή να καταστήση στενωτέραν περιπνημίδα τινά.

‘Αν ο Λή παραπονείτο δια την άδιαφορίαν της, ή Μαρία γελώσα τώ έδείκνυεν ένα των δύο μικρών άδελφών της, και παρίστα την άνάγκην του να μη βραδύνη ποσώς την εργασίαν της, διότι

— Εις την ηλικίαν των δέν μποροϋν να περπατοϋν χωρίς κάλτσας.

‘Ο Ούίλλιαμ Λή πολλάκις άνεθεμάτιζε και τας πλεκτάς κάλτσας και τον έφευρέτην των. Και εκ τούτου τώ έγεννήθη ή επιθυμία να καταργήση δια παντός και τας βελόνας και τας κάλτσας.

Πώς και δια ποιόν μέσων ο Λή κατώρθωσε να επιτύχη τού σκοπού του; ‘Ολίγον μάς ένδιαφέρει. Το βέβαιον είναι, ότι επέτυχε.

Μίαν ήμέραν εισήλθεν εις την αυλήν της Μαρίας, άκολουθούμενος υπό άμόξης πεπληρωμένης εκ διαφόρων τεμαχίων εργαλείου τινός, όπερ μετέφερεν εκεί, ένθα ή άκόματος νεάνις έπλεκε με τας βελόνας της...

Χωρίς να προφέρη λέξιν, συνηρομολόγησε τα τεμάχια όλα και έπειτα ήρχισε να ύφαίνη και αυτός, αλλά με τόσην ταχύτητα, ώστε εις διάστημα ήμισίας ώρας έτελείωσεν εργασίαν, την οποίαν ή Μαρία βεβαίως θα έτελείωνεν εις ένα μήνα.

Αυτό διηγείται ή ιστορία.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Διηγούνται τούτο δι’ ένα γνωστότατον ευρωπαίον συγγραφέα, καταστάντα μετέπειτα διάσημον και πλουσιώτατον.

‘Ενα βράδυ ο δυστυχής συγγραφεύς δέν ήδύνατο να ήσυχάση, ύπνος δέν τον εύρισκεν.

‘Η σύζυγός του άνήσυχος τον έρωτά;

— Τί έχεις; δέν κοιμάσαι βλέπω.

— ‘Αφες με, άπαντή έκείνος, πώς να κοιμηθώ, που συλλογίζομαι, ότι αύριον πρέπει να πληρώσω χίλια γρόσια εις τον άντικερνον τοκιστήν και όμως δέν έχω δεκάρα;

— Μπα! αυτό σε άνησυχεί; είπε με άπορίαν ή σύζυγος.

— Και μήπως είναι μικρό;

— Λοιπόν, έκουσε με, σήκω και πήγαινε τώρα εις τον τοκιστήν σου και είπέ του: ‘Αύριον θα σοϋ έπλήρωσα, ότι σοϋ χρεωστώ, αλλά δέν θα τό κατορθώσω.

— Και τότε τί θα συμβή;

— ‘Απλοέστατα, αυτός πλέον δέν θα μπορέση να κοιμηθή πειά, ένφ’ οϋ θα κοιμηθής γλυκύτατα.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

‘Αναλαμβάνει πάσαν άγωγήν ένώπιον όλων των Τουρκικών Δικαστηρίων.

‘Η άμοιβή δια τους άπόρους δέν προπληρώνεται.

Γαλατζ, Μουμχανές, Κουτώ χάν, 15-17.

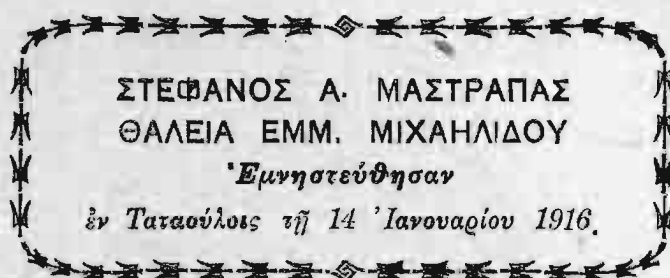
ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

εν Γαλατζ, έναντι άκριβώς του σταθμού του Τουνελ.

Κατάστημα εμπιστοσύνης.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΜΑΣΤΡΑΠΑΣ

ΘΑΛΕΙΑ ΕΜΜ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

‘Εμνηστεύθησαν

εν Ταταούλοις τη 14 ‘Ιανουαρίου 1916.

Κινηματογράφοι.— ‘Αμφιθέατρον. Πλουσιώτατον πρόγραμμα και την εβδομάδα ταύτην ταινία εκλείεται και επίκαιροι, δράματα μεγίστου ένδιαφέροντος και κομψοί ευφύεσταται. ‘Η διεύθυνσις του κινηματογράφου τούτου, επιθυμούσα, όπως ευαρεστήση την άφθόνοσ συρρέουσαν εις αυτό καλήν κοινωνίαν, συνέστησεν όρχήστραν εκ διαφόρων όργάνων, τελείως κατηχησμένην, ήτις παίξει εκλεκτά τεμάχια. Προτιμάτε τον κινηματογράφον του ‘Αμφιθέατρον, διότι εξέχει πάντοτε το πρόγραμμά του.

Κοσμογράφος (πρόην ‘Ιπποδρόμιον). Πάντοτε ώραται και επίκαιροι ταινία. ‘Αρισμός, φωτισμός άπλετος, ή τελεία μουσική και ή κομψότης της μεγάλης αίθουσης του τον καθιστώσι πολυσύχναστον εκλεκτού κόσμου κέντρον. Είσοδος μόνον με 70 παρ.

Σινε Παλάς. Καθ’ εκάστην ήμερίδες από της 8 μ. μ. ώρας. Αίθουσα κομψή και πολυτελής, πρόγραμμα πάντοτε εκλεκτόν και καλλιτεχνικόν. Πολεμικά γεγονότα, δράματα, κομψοί.

Ροαγιάλ. ‘Η μεγάλη αίθουσα του ‘Βαριστέ’ συγκεντρώνει καθ’ εκάστην των καλών κόσμον της πρωτεύουσας, χάρις εις το εκλεκτόν του πρόγραμμα και την καλήν μουσικήν. Οί άναγνώσταί μας έχουν έκπτώσιν 50 % αν παρουσιάσουν το εις την όπισθεν σελίδα δημοσιεύμενον δελτίον.

Χειμερινόν θέατρον Καδή-κιοϊ. Σινεμά ‘Οριαντάλ. Είναι ο βασιλεύς των κινηματογράφων. Το πρόγραμμά του είναι άπόλαυσις. Αί θαυμάσιαι ταινία του συγκεντρώνουν καθ’ εκάστην πλήθος εκλεκτού κόσμου. ‘Ολοι στο ‘Σινεμά ‘Οριαντάλ’.

Προόδον (Ταταούλων). Λειτουργεί κατά Κυριακήν έν ήμερίδι και έσπερίδι εις ευρύχωρον ήλεκτροφώτιστον και καλώς άερισομένην αίθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποιητικόν, εκλεκτή μουσική και πρώτης τάξεως κυλινδρον των καθιστώσι μοναδικόν των Ταταλιανών κέντρον. Κατά τα διαλείμματα εκλεκτή μανδουλινάτα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ πεπειραμένος και με καλήν μέθοδον διδει ιδιαίτερα μαθήματα κατά το σύστημα Μπέρλιτζ Τουρκικής, Γαλλικής και ‘Αγγλικής γλώσσης. Τιμαί δι’ εκάστην γλώσσαν 12 μαθήματα μηνιαίως 30 γρόσια. 16 μαθήματα 40 γρ. Πληροφορία υπό τας στοιχάτε Ι. Σ. εις τας γραφεία μας.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

εν Γαλατζ, Σαρόγλεν χάν, αριθμ. 6, όπισθεν της Κρεδι Ανσναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ύποθέσεως εις όλα τα δικαστήρια.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας

ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, έναντι Τουνελ, 29.

Εις αυτό εύρίσκετε: Πανιά διαφόρων ειδών και ποιότητων. ‘Υφάσματα μάλλινα και βαμβακερά δια κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρτες, στόρια, τραπέζομασθηλα, πετσέτες κτλ. ‘Ολα εκλεκτά και εις τιμάς ευθηνότατας.

Αντί έκλειψου.

— Κύριε, μήπως είδατε το σκυλάκι μου; Είναι κάμποση ώρα που το έχασα και συλλογίζομαι πώς θα γυρίσω μόνη.

— "Αν θέλετε, ... το αντικαθιστώ.

Υπόνοια.

— "Ελα, άνδρα μου, να πάρης το γιατρικό, που διάταξεν ο γιατρός.

— "Α! τόν υποπτεύομαι αυτόν τόν άνθρωπον, γιατί έχει κάμει δάνεια εις τόν άνεψιόν μου.

Εις τὸ κουρείον.

— Πῶς θέλετε νὰ σᾶς ξυρίσω, κύριε;

— "Ὅπως θέλεις, ἀρκεῖ τὸ ξυράφι σου νὰ δουλεύη περισσότερο ἀπὸ τὴν γλῶσσάν σου.

ΕΥΘΥΜΑ

Ένα

Διδασκαλία Ἰππασίας :

— Πρέπει νὰ στένεσαι στὸ ἄλογο μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε σὺ καὶ τὸ ἄλογο νὰ φαίνεσθε πῶς εἶσθε ἓνα!

Προσδιορισμός.

— Καὶ τί δουλειὰ κάμνει ὁ γυιὸς σας;
— Ζῆ σὺν τὸν σιδηρόδρομο.
— Σὺν τὸν σιδηρόδρομο! καλέ, τί λές;
— Ναί, σὺν τὸν σιδηρόδρομο. Πηγαίνεσθε ὅλη τὴν ἡμέρα καπνίζον.

Σύμπτωμα.

— Πῶς; δὲν τὸ καταλαβαίνω. Ἄκουε νὰ σοὺ φύγουν τρεῖς σκυλιὰ σ' ἓνα μῆνα μέσα!

— Μὴ τὰ ρωτᾷς, φίλε μου. Ἀπὸ τὸν καιρὸ, ποὺ ἤρχισεν ἡ γυναῖκά μου νὰ μαθαίνει φωνητικὴ μουσικὴ, δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ μείνῃ σκυλί στὸ σπίτι.

Γνωριμία.

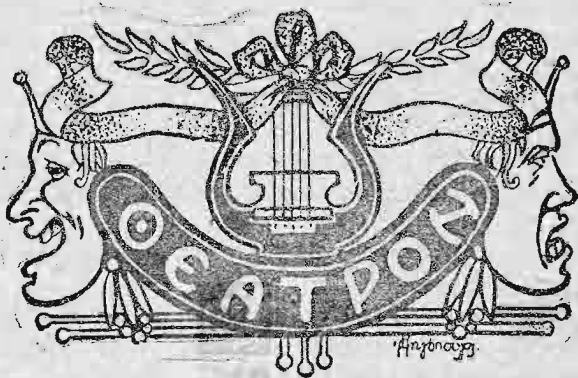
— Τί διαβάξεις αὐτῷ, Γιάννη, στὴν ἐφημερίδα;
— Τὰς γεννήσεις. Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν γεννήθηκε κανεὶς, ποὺ τὸν γνωρίζω.

Μεταξὺ φίλων.

— Ἡ ὥρα εἶναι δέκα καὶ κοιμᾶσαι;
— Ἄφησέ με, ἀπόψε δὲν ἐκλείσα μάτι. Ἡ πνευματικὴ ἐργασία μὲ κατέβαλε.
— Καὶ τί ἐκάμνες;
— Προσπαθοῦσα νὰ θυμηθῶ μήπως ἔμεινε κανένας φίλος γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω δανεικά.

Σκέψεις νεαροῦ μυθιστοριογράφου.

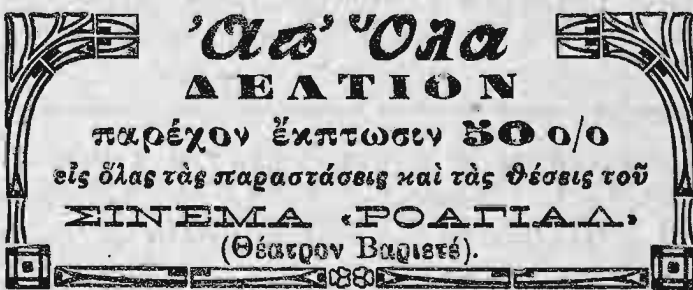
— Καὶ νὰ σκέπτομαι πῶς ἐγὼ δὲν ἔχω, παρὰ μιὰ δεκάρα στὴν τσέπη, ἐνῶ εἰ ἤρως τοῦ μυθιστορήματός μου εἶναι ὅλοι ἐκατομμυριοῦχοι!

Οὐδέποτε ἐπὶ κινηματογραφικῆς σκηνῆς τῆς πόλεώς μας προεβλήθη δρᾶμα τόσο συγκινητικῶν σκηνῶν, τόσο ὑπερόχου πλοκῆς, τόσο μεγάλου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅσον

ΤΟ ΕΚ ΤΟΥ ΒΟΡΒΟΡΟΥ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΩΝ ΑΝΘΟΣ

τὸ ὁποῖον προβάλλει τὴν ἐβδομάδα ταύτην ὁ Κινηματογράφος Ἀμφιθεάτρου διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν πόλιν μας. Ἡ Λύδα Βορέλλι, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ δράματος, ἐπιδεικνύει εἰς αὐτὸ ὅλην τὴν δραματικὴν τέχνην τῆς, συναρπάζει καὶ γοητεύει. Πρέπει ὅλοι νὰ ἴδουν τὸ δρᾶμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀφίνει ζωηρότητα ἐντυπώσεις. Τὸ πρόγραμμα ποικίλλεται μὲ ξεκαρδιστικὰς κωμωδίας καὶ ἄλλα ὡραῖα ἔργα καὶ μὲ θαυμασίαν μουσικὴν.

Ἀποκόψατε τὸ παρὸν δελτίον καὶ παρουσιάσατέ το εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Κινηματογράφου.

Κοπλιμέντο.

— Πέτρο, ἐπειτὰ ἀπὸ ἑξ μονάχα ἐβδομάδας, ποὺ στεφανωθήκαμε, κατάλαβα πῶς δὲν μ' ἀγαπᾷς. Μὴ θέλεις νὰ δικαιολογηθῆς... Ἐστρεψε νὰ ἐπαιρνεῖς γιὰ γυναῖκά σου μιὰ παιδὸν κομτὴ ἀπὸ μένα, γιὰ νὰ μὴ τὸ καταλάβῃ.

— Προσπαθήσα νὰ εὗρω, μὰ δὲν ἤρα, σοὺ τὸ λέγω εἰλικρινῶς.

Ἀπόδειξις.

— Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ἀρραβωνιασμένος ἢ πανδρεμμένος;

— Ἐξάπαντος εἶναι πανδρεμμένος. Δὲν βλέπεις, ποὺ ἐνῶ τῆς ἔπεσε τῆς κυρίας τὸ μανθῆλι, ἐκείνος τὸ εἶδε, καὶ δὲν ἔσκυψε μ' ὄλα ταῦτα νὰ τῆς τὸ δώσῃ;

Πρόνοια.

Ἡ κόρη — Μά, μαμά, δὲν μ' ἀρέσει.

Ἡ μητέρα — Καὶ ὅμως εἶναι μοναχογιός, ὁ πατέρας του εἶναι πλουσιώτατος.

— Καλά, ἀλλὰ ὁ πατέρας του εἶναι χωρισμένος καὶ εἰμπορεῖ νὰ ξαναυμφευσθῇ.

— Ἀλήθεια! δὲν τὸ σκέφτηκα, τότε εἶναι προτιμώτερον νὰ πάρῃς τὸν πατέρα.

Τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συμβουλίου ποὺ ἔκαμας μὲ πέντε γιατροὺς χάριν τῆς γυναικὸς σου;

— Ἀπλούστατα: πέντε λογαριασμοὶ πρὸς πληρωμὴν!

Εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Παιδί, ἐδῶ εἰς τὸν κατάλογον ἔχεις δύο εἰδῶν κρασιά, τὸ ἓνα σαράντα γρόσια τὸ μπουκαλί καὶ τὸ ἄλλο εἰκοσιπέντε. Τί διαφορὰ ὑπάρχει εἰς τὴν ποιότητα τῶν κρασιῶν αὐτῶν;

— Καρμμία, κύριε! ἡ διαφορὰ εἶναι μόνον στὴν ἐτικέττες τῶν μπουκαλιῶν.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντας, ἀδυνάτους καὶ ἀναεμικούς. Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπαση, ἀριθμ. 52